

ОБЛІКОВА ПОЛІТИКА СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ

Огородник Т.Я.
ст. групи ОДСзм-21

Бухгалтерський облік у бюджетних установах – це єдина, інтегрована система безперервної реєстрації, опрацювання та подання інформації про стан засобів, джерел і змін, що відбуваються в їх діяльності, внутрішнім і зовнішнім користувачам інформації для управління, аналізу та планування. Сучасний стан ведення бухгалтерського обліку свідчить про необхідність удосконалення системи збору, накопичення, обробки та використання обліково-аналітичної інформації. Загальні засади ведення бухгалтерського обліку, зазначені в обліковій політиці, самостійно встановлюються бюджетною установою в межах чинного законодавства.

Особливості облікової політики залежать від галузевої діяльності бюджетної установи. Основною її метою є отримання достовірної інформації про результати діяльності, необхідної користувачам фінансової звітності для прийняття своєчасних управлінських рішень. Це – своєрідний елемент регулювання облікового процесу бюджетної установи, який виконує багато завдань.

Питання облікової політики й її впливу на якість інформації щодо формування доходів від обмінних операцій потребують вивчення за наступною структурою:

- визначення сутності облікової політики, її значення та необхідності застосування;
- дослідження загальної структури облікової політики бюджетних установ та її критичний аналіз;
- визначення впливу облікової політики на формування інформації по доходах.

В Україні термін «облікова політика» з'явився у зв'язку з гармонізацією бухгалтерського обліку з міжнародними стандартами, яке знайшло своє відображення у прийнятті Закону «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність» і НП(С)БОДС 101 «Подання фінансової звітності». Відповідно до ст. 1 даного Закону, облікова політика – це сукупність принципів, методів і процедур, що використовуються підприємством для складання та подання фінансової звітності. І в цьому немає суттєвих відмінностей від визначення в міжнародних стандартах за своїм словниковим складом.

Однак, різниця є, і виявляється вона в механізмах реалізації облікової політики.

Облікова політика – це загальне керівництво обліковим процесом (первинний нагляд, вартісний вимір, поточне групування та підсумкове узагальнення результатів діяльності) за допомогою єдиних принципів і набору методик організації бухгалтерського обліку з метою прийняття своєчасних управлінських рішень для досягнення цілей конкретної установи.

Окрім широкого розуміння, облікова політика може розглядатися і в вузькому сенсі, як документ системи ведення бухгалтерського обліку, що відображає специфічні та варіантні способи обліку, які застосовуються конкретною установою.

Облікова політика організації підлягає оформленню відповідним організаційно-розпорядчим документом, а саме наказом про облікову політику.

Із запровадженням НП(с)БОДС), бюджетні установи як суб'єкти державного сектору визначають та застосовують свою облікову політику відповідно до:

– НП(с)БОДС 125 «Зміни облікових оцінок та виправлення помилок»;

– Методичних рекомендацій щодо облікової політики суб'єкта державного сектору, затверджених наказом Мінфіну від 23.01.2015 № 11, якими визначено, у якій формі бюджетна установа повинна мати облікову політику. За їх вимогою облікова політика установи визначається у розпорядчому документі, в якому мають бути встановлені методи оцінки, обліку, процедури, які має застосовувати суб'єкт державного сектору та щодо яких нормативно-правовими актами з бухгалтерського обліку передбачено більше ніж один варіант. Одноваріантні методи оцінки, обліку і процедур до такого розпорядчого документа включати недоцільно. Саме у наказі про облікову політику установа фіксує методи оцінки, обліку, процедури, які вона застосовуватиме у бухгалтерському обліку для відображення господарських операцій та подій.

Таким чином, Наказ повинен відображати специфіку способів формування інформації про фінансове становище та фінансові результати діяльності установи (методичні способи ведення бухгалтерського обліку), яка розкривається щодо способів бухгалтерського обліку:

- варіанти яких передбачені нормативними актами з бухгалтерського обліку;
- опис яких відсутній у нормативних актах з бухгалтерського обліку;
- принципи яких визначені нормативними документами, а організація стверджує особливості їх застосування виходячи зі специфіки умов господарювання;
- інших, ніж встановлені нормативними актами з бухгалтерського обліку, але які дають можливість організації більш достовірно відобразити її фінансове становище та фінансові результати діяльності;
- варіанти яких обумовлені суперечностями та недосконалістю чинних нормативних актів з бухгалтерського обліку.

Отже, останніми роками на облікову політику бюджетної установи покладено не тільки роль обумовлення основних принципів бухгалтерського обліку, а й визначення організаційно-управлінських принципів, які впливають на кількість отримуваних доходів.

Література:

1. Сисюк, С.В.; Адамик, О.В. Облікова політика суб'єктів державного сектору щодо необоротних активів // Вісник ОНУ імені І.І. Мечникова. – 2016. – Вісник 21 (11 (53)). – С. 101-106
2. Хорунжак, Н.М. Теорія та методологія обліку у бюджетних установах в умовах інформатизації суспільства : моногр. – Тернопіль: ТНЕУ, 2013. – 248 с.
3. Яцишин, С.Р. Аспекти формування облікової політики підприємства // Економічні науки. Збірник наукових праць. Серія «Облік і фінанси». – 2011. – Випуск 8 (29). Ч.4. – С. 491-498